

DZIENNIK URZĘDOWY WOJEWÓDZTWA GDAŃSKIEGO

Gdańsk, dnia 25 listopada 1994 r.

Nr 27

ROZPORZĄDZENIE WOJEWODY GDAŃSKIEGO

Poz.:
139 — nr 5/94 z dnia 8 listopada 1994 r. w sprawie wyznaczenia obszarów chronionego krajobrazu, określenia granic parków krajobrazowych i utworzenia wokół nich otulin oraz wprowadzenia obowiązujących w nich zakazów i ograniczeń.

139
ROZPORZĄDZENIE Nr 5/94
Wojewody Gdańskiego
z dnia 8 listopada 1994 r.

w sprawie wyznaczenia obszarów chronionego krajobrazu, określenia granic parków krajobrazowych i utworzenia wokół nich otulin oraz wprowadzenia obowiązujących w nich zakazów i ograniczeń.

Na podstawie art. 32 w związku z artykułami 24 ust. 1-5, 26, 35 i 37 ust. 1 ustawy z dnia 16 października 1991 r. o ochronie przyrody (Dz.U. Nr 114, poz. 492) oraz art. 53 ust. 1 w związku z art. 20 ust. 1, art. 21 i art. 24 ustawy z dnia 22 marca 1990 r. o terenowych organach rządowej administracji ogólnej (Dz.U. z 1990 r. Nr 21, poz. 123 i z 1991 r. Nr 75, poz. 328) zarządza się, co następuje:

§ 1

1. Wyznacza się w województwie gdańskim dziewiętnaście obszarów chronionego krajobrazu:

- 1) Nadmorski Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 2) Choczewsko — Saliński Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 3) Obszar Chronionego Krajobrazu Puszczy Darżlubskiej,
- 4) Obszar Chronionego Krajobrazu Pradoliny Redy — Łęby,
- 5) Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Łęby,
- 6) Gowidliński Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 7) Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Raduni,
- 8) Kartuski Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 9) Otomiński Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 10) Przywidzki Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 11) Lipuski Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 12) Obszar Chronionego Krajobrazu Borów Tucholskich,
- 13) Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Wietcisy,
- 14) Polaszkowski Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 15) Obszar Chronionego Krajobrazu Doliny Wierzycy,
- 16) Gniewski Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 17) Nadwiślański Obszar Chronionego Krajobrazu,
- 18) Obszar Chronionego Krajobrazu Wyspy Sobieszewskiej,
- 19) Obszar Chronionego Krajobrazu Żuław Gdańskich.

2. Położenie i granice powyższych obszarów chronionego krajobrazu określa się jak na mapie w skali 1:100 000 stanowiącej załącznik nr 1.*
3. Wielkości powierzchni i charakterystyki tych obszarów wraz z opisami przebiegu ich granic określa się jak w załączniku nr 3.*

§ 2

1. Określa się aktualne granice parków krajobrazowych istniejących w województwie gdańskim:

- 1) Nadmorskiego Parku Krajobrazowego, utworzonego uchwałą nr IX/49/78 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku z dnia 5 stycznia 1978 r. (Dz.Urż.WRN w Gdańsku z 1978 r. Nr 1, poz. 3).
- 2) Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego, utworzonego uchwałą nr XVI/89/79 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku z dnia 3 maja 1979 r. (Dz.Urż.WRN w Gdańsku z 1979 r. Nr 7, poz. 35).
- 3) Kaszubskiego Parku Krajobrazowego, utworzonego uchwałą nr XIX/82/83 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku z dnia 15 czerwca 1983 r. (Dz.Urż.WRN w Gdańsku z 1983 r. Nr 13, poz. 62).
- 4) Wdzydzkiego Parku Krajobrazowego, utworzonego uchwałą nr XIX/83/83 Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku z dnia 15 czerwca 1983 r. (Dz.Urż.WRN w Gdańsku z 1983 r. Nr 13, poz. 63) — jak na mapie w skali 1:100 000, stanowiącej załącznik nr 1 i na

mapach w skali 1:25 000 stanowiących załącznik nr 2.*

2. Wielkości powierzchni i opisy przebiegu granic powyższych parków krajobrazowych zawiera załącznik nr 4.
3. Wokół wyżej wymienionych parków krajobrazowych tworzy się otuliny, których położenie i granice określa się jak na mapie w skali 1:100 000, stanowiącej załącznik nr 1.*

§ 3

Celem zachowania wartości przyrodniczych, historycznych i kulturowych parków krajobrazowych wymienionych w § 2 — zwanych dalej „parkami” — wprowadza się w nich następujące zakazy, ograniczenia i obowiązki:

1. Zabrania się:
 - 1) lokalizowania nowych oraz rozbudowy istniejących obiektów mogących pogorszyć stan środowiska, a w szczególności zanieczyszczać wodę, glebę, powietrze, niszczyć florę lub faunę, mogących być źródłem uciążliwych odpadów, ponadnormatywnego hałasu lub szkodliwych natężeń pola elektromagnetycznego;
 - 2) osuszania torfowisk, mokradeł, zbiorników wodnych itp., a podejmowanie i prowadzenie w parkach wszelkich prac melioracyjnych wymaga uzgodnienia z właściwym dyrektorem parku;
 - 3) porzucania, wylewania i gromadzenia odpadów lub innych nieczystości w miejscach na ten cel nie przeznaczonych w planach przestrzennego zagospodarowania;
 - 4) lokalizowania lub prowadzenia w parkach kopalnictwa podziemnego albo odkrywkowego, pozyskiwania torfu w celach innych niż medyczne, pobierania kruszywa z cieków wodnych i jezior oraz z dna Zatoki Puckiej — z wyjątkiem przypadków w których działania tego rodzaju służą zaspokajaniu potrzeb indywidualnych miejscowej ludności;
 - 5) niszczenia, uszkodzenia lub przemieszczania głazów narzutowych o obwodzie większym niż 3 m;
 - 6) lokalizowania i budowy w parkach nowych domków letniskowych i nowych ogrodów działkowych;
 - 7) lokalizowania i budowy wszelkich nowych obiektów budowlanych:
 - a) na gruntach leśnych oraz w odległości mniejszej niż 30 m od ściany lasu — z wyjątkiem obiektów niezbędnych tam dla gospodarki leśnej,
 - b) w oderwaniu od istniejących wsi — z wyjątkiem dobudowy pojedynczych siedlisk do już istniejących, w uzgodnieniu z właściwym dyrektorem parku,
 - c) na wyspach i półwyspach jezior,
 - d) w odległości mniejszej niż 100 m od linii brzegowej wód powierzchniowych z wyjątkiem pomostów i hangarów na sprzęt wodny,
 - e) w bezpośrednim sąsiedztwie torfowisk i w odległości do 50 m od ich granic,
 - f) w odległości mniejszej niż 200 m od krawędzi klifu morskiego;
 - 8) zmiany przeznaczenia gruntów leśnych na cele nieleśne;
 - 9) biwakowania poza miejscami wyznaczonymi na ten cel;
 - 10) odprowadzania do wód lub do ziemi nie oczyszczonych lub niedostatecznie oczyszczonych ścieków (także opadowych);
 - 11) wykonywania czynności naruszających naturalny charakter cieków i zbiorników wodnych, z wyjątkiem przypadków koniecznych ze względu na potrzeby ochrony przeciwpożarowej, przeciwpowodziowej lub przeciwerozynnej;
 - 12) pogarszania walorów krajobrazowych środowiska;
 - 13) we Wdzydzkim Parku Krajobrazowym — łowienia troci jeziornej na rzekach Wda i Trzebiocha, z wyjątkiem połowów dla celów naukowych;
 - 14) w wodach Zatoki Puckiej oraz jezior w granicach parków — połowań podwodnych;

- 15) usuwania, niszczenia lub uszkodzenia tablic lub innych znaków dotyczących parków.
2. Budowę linii komunikacji drogowej, przesyłowych linii energetycznych oraz innych urządzeń lub instalacji liniowych o znaczeniu ponadlokalnym przeprowadza się i wykonuje zgodnie z decyzją Wojewody Gdańskiego, wydaną po zasięgnięciu opinii Wydziału Ochrony Środowiska w sposób zapewniający zachowanie walorów krajobrazowych środowiska oraz ochronę przed szkodliwymi uciążliwościami dla środowiska.
3. Na Zatoce Puckiej i wszystkich jeziorach w granicach parków tworzy się strefy ciszy, w obrębie których zabrania się używania na jednostkach pływających w celach rekreacyjnych i sportowych silników powodujących hałas powyżej norm ustalonych przepisami szczególnymi w zakresie ochrony przed hałasem. Zabrania się także używania nagłaśniających urządzeń słyszalnych w strefie ciszy — z wyjątkiem urządzeń służących ratownikom, policji i zarządowi danego parku.
4. Prowadzący gospodarkę leśną i wykonawcy czynności techniczno — leśnych w granicach parków muszą uwzględniać pozaprodukcyjne funkcje lasów oraz zapewniać zachowanie ich walorów przyrodniczych i krajobrazowych.
5. Na obszarach leśnych w granicach parków krajobrazowych zabrania się:
- palenia ognisk,
 - niszczenia lub uszkodzenia drzew, krzewów i innych roślin,
 - pozyskiwania lub rozbierania ściółki leśnej,
 - wjazdu pojazdami silnikowymi na drogi leśne i postoju tam pojazdów silnikowych, gdy dróg takich nie oznakowano jako udostępnionych dla ruchu lub postoju tych pojazdów,
 - przebywania na obszarach objętych stałym lub okresowym zakazem wstępu.
6. Zobowiązuje się właściwe organy administracji rządowej i samorządu terytorialnego do propagowania i popierania:
- ekologicznych form i metod prowadzenia gospodarki rolnej i leśnej na obszarach parków krajobrazowych,
 - minimalizacji stosowania tam chemicznych środków ochrony roślin, nawozów sztucznych i innych chemikaliów zanieczyszczających środowisko, oraz
 - rozwoju wytwórczości i usług wspierających ekologiczne formy i metody gospodarowania.
7. Właściwym podmiotom zajmującym się dystrybucją, promocją, obrotem handlowym lub wykorzystaniem albo stosowaniem chemicznych środków ochrony roślin, nawozów sztucznych lub innych chemikaliów zanieczyszczających środowisko zaleca się zminimalizowanie ich sprzedaży i wykorzystania lub stosowania na obszarach parków krajobrazowych, a zwłaszcza wokół obszarów cennych przyrodniczo.
8. Działalność związana z żeglugą, rybołówstwem, funkcjonowaniem gospodarki morskiej i ochroną brzegu morskiego na obszarze Nadmorskiego Parku Krajobrazowego nie może powodować degradacji środowiska przyrodniczego.

§ 4

Na obszarach chronionego krajobrazu wymienionych w § 1 i otulin parków krajobrazowych, o których mowa w § 2 ust. 3, wprowadza się następujące zakazy, ograniczenia i obowiązki:

- Zabrania się:
 - lokalizowania i budowy obiektów przemysłowych o znaczeniu ponadlokalnym, które mogą pogorszyć walory przyrodnicze,
 - osuszania torfowisk, mokradeł, zbiorników wodnych itp., a podejmowanie i prowadzenie wszelkich prac melioracyjnych wymaga uzgodnienia z Wojewódzkim Konserwatorem Przyrody — co do prac na obszarach chronionego krajobrazu lub z właściwym dyrektorem parku krajobrazowego — co do prac na terenie otuliny danego parku,
 - lokalizowania i budowy składowisk odpadów przemysłowych,
 - lokalizowania i budowy obiektów oraz urządzeń o charakterze turystyczno — wypoczynkowym:
 - na gruntach leśnych oraz w odległości mniejszej niż 30 m od ściany lasu,
 - w odległości mniejszej niż 100 m od linii brzegowej wód powierzchniowych — z wyjątkiem pomostów i hangarów na sprzęt wodny,
 - biwakowania poza miejscami wyznaczonymi na ten cel.
- Właściwe organy administracji publicznej powinny dążyć do koncentracji nowej zabudowy w obrębie istniejących wsi.
- Pozyskiwanie na tych obszarach surowców mineralnych dopuszcza się jedynie dla lokalnych potrzeb.
- Wprowadza się obowiązek uzgodnienia z Wojewódzkim Konser-

watorem Przyrody przebiegu inwestycji liniowych infrastruktury technicznej na obszarach chronionego krajobrazu.

- Prowadzący gospodarkę leśną i wykonawcy czynności techniczno — leśnych muszą uwzględniać pozaprodukcyjne funkcje lasów oraz zapewniać zachowanie ich walorów przyrodniczych i krajobrazowych.
- Zobowiązuje się właściwe organy i podmioty do ograniczenia przeznaczania gruntów leśnych na cele nie leśne.

§ 5

Tracą moc niżej wymienione przepisy następujących uchwał Wojewódzkiej Rady Narodowej w Gdańsku:

- §§ 2-5 uchwały nr IX/49/78 z dnia 5 stycznia 1978 r. w sprawie utworzenia Nadmorskiego Parku Krajobrazowego (Dz.Urz.WRN w Gdańsku z 1978 r. Nr 1, poz. 3),
- §§ 2-4 uchwały nr XVI/89/79 z dnia 3 maja 1979 r. w sprawie utworzenia Trójmiejskiego Parku Krajobrazowego (Dz.Urz.WRN w Gdańsku z 1979 r. Nr 7, poz. 35),
- fragment końcowy § 1 zamieszczony po wyrazach „Pojezierza Kaszubskiego” oraz §§ 2-4, 6 i 7 uchwały nr XIX/82/83 z dnia 15 czerwca 1983 r. w sprawie utworzenia Kaszubskiego Parku Krajobrazowego (Dz.Urz.WRN w Gdańsku z 1983 r. Nr 13, poz. 62),
- ust. 2 w § 1 oraz §§ 2-4, 6 i 7 uchwały nr XIX/83/83 z dnia 15 czerwca 1983 r. w sprawie utworzenia Wdzydzkiego Parku Krajobrazowego (Dz.Urz.WRN w Gdańsku z 1983 r. Nr 13, poz. 63), a także tracą moc załączniki do powyższych uchwał.

§ 6

- Sprawowanie bieżącego nadzoru i kontroli przestrzegania przepisów niniejszego rozporządzenia powierza się Wojewódzkiemu Konserwatorowi Przyrody w Gdańsku i dyrektorom parków krajobrazowych.
- Zobowiązuje się dyrektorów Wydziałów: Ochrony Środowiska; Urbanistyki, Architektury i Nadzoru Budowlanego; Geodezji i Gospodarki Gruntami oraz Kultury, Nauki i Sportu Urzędu Wojewódzkiego w Gdańsku do współuczestniczenia w sprawowaniu nadzoru i kontroli, o których mowa w poprzedzającym ustępie.

§ 7

- Rozporządzenie wchodzi w życie z upływem 14 dni od daty ogłoszenia jego tekstu w Dzienniku Urzędowym Województwa Gdańskiego.
- Ponadto rozporządzenie podlega ogłoszeniu na tablicach ogłoszeń zarządów parków krajobrazowych, właściwych urzędów gmin i miast oraz właściwych sołtysów — co najmniej przez okres miesiąca.

Wojewoda Gdański
M. Płażyński

*) Załączników od nr 1 do nr 3 nie publikuje się.

Załącznik nr 4 do rozporządzenia nr 5/94
Wojewody Gdańskiego z dnia 8 listopada 1994 r.

OPIS GRANIC PARKÓW KRAJOBRAZOWYCH

1. Nadmorski Park Krajobrazowy

Powierzchnia parku wynosi 188.04 km².

A. Kompleks zachodni

Północną granicę zachodniego kompleksu NPK stanowi brzeg Bałtyku od drogi lokalnej z Białogóry w kierunku morza (156 km wybrzeża wg GUM) do granicy terenów portowych we Władysławowie.

Granica południowa przebiega wzdłuż południowego skraju lasu miejskiego Władysławowa przy ul. Hryniewieckiego, ulicą Sportową dochodzi do szosy Władysławowo — Jastrzębia Góra i biegnie tą szosą na zachód do Karwi, obejmując swym zasięgiem cały obszar projektowanego rezerwatu „Rudnik” (Wąwóz Chłapowski) oraz pas lasu przyległy do tej drogi od strony północnej pomiędzy Jastrzębią Górą a ujściem Czarnej Wdy. Od Karwi biegnie południowym skrajem lasu, dochodzi do Kanału Karwianka, biegnie nim do kanału w Sławoszynku, a następnie wzdłuż tego kanału dociera do drogi Szary Dwór — Karwieńskie Błota i prowadzi ją 2 km na północ dochodząc do kanału. Tu skręca ona ponownie na zachód biegnąc wzdłuż w.w. kanału i dochodzi do drogi prowadzącej w kierunku osady Goszczyno, a następnie przebiega tą drogą na odcinku 750 m na południe osiągając kanał prowadzący w kierunku szosy Odargowo — Dębki. W punkcie

tym granica kieruje się na zachód biegnąc wzdłuż w.w. kanału i dochodząc do rzeki Piaśnica przecina ją, otacza rezerwat „Piaśnickie Łąki” i dochodzi do Białogórskiej Strugi. Wzdłuż tej rzeki (włącznie) podąża na zachód, a następnie biegnie skrajem kompleksu leśnego położonego na północ od Białogóry do drogi z tej miejscowości w kierunku morza.

Zachodnia granica biegnie w.w. drogą przy oddz. 23 i 14 Nadleśnictwa Choczewo, obr. Choczewo i osiąga brzeg Bałtyku.

B. Kompleks Wschodni

Północną granicę wschodniego kompleksu stanowi brzeg Bałtyku od granicy między terenami portowymi, a kompleksem leśnym (na wysokości 0,38 km wg GUM) do końca Półwyspu Helskiego.

Wschodnia granica od zakończenia Półwyspu biegnie jego południowym brzegiem do mielizny Mewia Rewa w miejscowości Kuźnica — Syberia, wzdłuż tej mielizny do Cyplu Rewskiego i dalej na południe brzegiem Zatoki Gdańskiej do ujścia Zagórskiej Strugi.

Południowa granica biegnie od w.w. punktu na zachód wzdłuż Zagórskiej Strugi do szosy Gdynia — Rewa, skręca na północ i biegnie 1 km szosą. Następnie dochodzi do drogi łączącej w.w. szosę z wałem, biegnie nią do wału i wałem tym przez Moście Błota dochodzi po 2 km do kanału, którym biegnie 250 m na północ, skręca na wschód i dochodzi do brzegu morskiego biegnąc nim do Kanału Leniwego. Wzdłuż tego Kanału biegnie na zachód i dochodzi do drogi Kazimierz — Mrzezino, dochodzi do Mrzezina, skąd podąża do Osłonina, z wyłączeniem terenu żwirowni, a następnie szosą Żelistrzewo — Rzucewo dochodzi do wsi Rzucewo. Od Rzucewa biegnie dalej na północ drogą lokalną obejmując oddz. 223, 224, 225 Nadleśnictwa Wejherowo, obr. Darżlubie i przyległe doń podmokłe tereny przy bezimiennym cieku, a następnie drogą polną wzdłuż krawędzi klifu nad Zatoką Pucką do mola w Pucku. Następnie brzegiem Zatoki Puckiej osiąga ujście rzeki Płutnicy. Wzdłuż tej rzeki (włącznie) kieruje się ona do szosy Puck — Władysławowo, biegnąc następnie szosą ku północy około 1 km i drogą polną wzdłuż brzegu Zatoki Puckiej do szosy Władysławowo — Puck w miejscowości Swarzewo. Szosą tą granica biegnie ok 1 km, skręca na wschód i wzdłuż cieku wodnego dociera do lokalnej drogi Swarzewo — Władysławowo zwanej dalej ul. Bohaterów Kaszubskich, którą biegnie do skrzyżowania z ul. Starowiejską i ulicą tą do granicy między terenami portowymi a kompleksem leśnym.

2. Trójmiejski Park Krajobrazowy

Powierzchnia parku wynosi 203.12 km².

A. Kompleks północny

Północna granica TPK biegnie wzdłuż drogi Wejherowo — Gowino od oddz. 8 Nadleśnictwa Gdańsk, obr. Gniewowo i dalej po granicy lasów komunalnych Wejherowa (z włączeniem enklawy przy oddz. 1 h tych lasów) dociera do szosy Wejherowo — Szemud. Szosą tą jest poprowadzona do skraju lasu nad rzeką Cedron. Przecina ona dolinę rzeki i kieruje się brzegiem lasów państwowych na północ, a potem na wschód (z włączeniem cmentarza) dochodzi do Redy.

Wschodnia granica od Redy podąża na południe wschodnim brzegiem lasów państwowych i dociera do Rumi, gdzie przy oddz. 93 Nadleśnictwa Gdańsk, obr. Chylonia włącza się lasy Rumi i teren cmentarza. Dalej granica biegnie skrajem lasów państwowych i dociera do dzielnicy Gdynia — Grabówek, biegnie po granicy lasów komunalnych Gdyni oddz. 2, 3, 4 (bez pododdz. a), 5 (bez pododdz. a, b, c, d, e, f) z włączeniem Cmentarza Witomińskiego i dociera do ul. Witomińskiej. Dalej biegnie na zachód, a następnie wschód skrajem lasów państwowych, omijając dzielnicę Witomino i drogą leśną między oddz. 200 i 199 Nadleśnictwa Gdańsk, obr. Oliwa przecina linię kolejową Gdynia — Kościerzyna i rzekę Kaczę. Od mostu na rzece Kaczej granica biegnie brzegiem lasów państwowych omijając dzielnicę Mały Kack.

Granica południowa od ul. Płockiej biegnie południowym skrajem lasu przecinając Drogę Obwodową Trójmiasta dochodzi do szosy Wielki Kack — Łężyce i dalej biegnie na zachód skrajem lasów państwowych, omijając dzielnicę Chwarzno. Kieruje się na zachód po granicy kompleksu lasów państwowych przecina kolejno drogi: Wielki Kack — Rogulewo, Koleczkowo — Łężyce, Koleczkowo — Bieszkowice, Kamień — Rumia i Przetoczyno — Szemud.

Granica zachodnia w okolicy Przetoczyna biegnie brzegiem lasów państwowych na północ, dochodząc w pobliżu miejscowości Pętukowice do drogi Wejherowo — Gowino.

B. Kompleks południowy

Północna granica południowego kompleksu TPK biegnie na wschód od skrzyżowania Drogi Obwodowej Trójmiasta z linią kolejową Gdynia — Kościerzyna brzegiem lasów państwowych do oddz. 238 Nadleśnictwa Gdańsk, obr. Oliwa.

Granica wschodnia od w.w. oddziału biegnie brzegiem lasów państwowych i osiąga ul. Malczewskiego, którą kieruje się na wschód i po zwartym kompleksie lasów komunalnych Sopotu z włączeniem cmentarza i wyłączeniem oddz. 9 dociera do granicy z lasem państwowym. Biegnie po granicy lasów państwowych z włączeniem oddz. 13 lasów komunalnych Sopotu i oddz. 29 lasów komunalnych Gdańska dochodzi do ul. Spacerowej. Dalej granica biegnie tą ulicą w kierunku północno zachodnim do Renuszewa, a następnie otacza tereny Ogrodu Zoologicznego i dochodzi do osady Ustroń. Dalej biegnie na południe przecinając Dolinę Czystej Wody, dochodzi do skraju lasów przy oddz. 101, przecina Dolinę Radości i dochodzi do oddz. 91j. Granica biegnie po skraju lasów państwowych i komunalnych Gdańska na południe z włączeniem Lasu Polanki i dociera do ul. Słowackiego.

Południowa granica od w.w. punktu biegnie skrajem lasów państwowych położonych na zachód od Matęblewa, dochodząc do Drogi Obwodowej Trójmiasta w okolicy Kiełpinka.

Granica zachodnia przebiega zachodnim skrajem lasów państwowych na północ od Kiełpinka omijając Złotą Karczmę, dochodząc do Obwodnicy i drogą tą kierując się na północny zachód do skraju lasu na południe od miejscowości Owczarnia, omijając ją od wschodu brzegiem lasu i ponownie dochodzi do Drogi Obwodowej. Następnie przecina ona ul. Spacerową i skrajem lasów państwowych kieruje się do toru kolejowego ok. 500 m na północ od Osowej i tym torem biegnie na północ do skrzyżowania z Drogą Obwodową.

3. Kaszubski Park Krajobrazowy

Powierzchnia parku wynosi 323.56 km².

Północna granica KPK biegnie od skrzyżowania toru kolejowego linii Kartuzy — Łębork z drogą polną, przy słupie kilometrowym 75, w kierunku miejscowości Niepoczłowice — Folwark, skręca na wschód i w.w. drogą dochodzi do zachodniego skraju kompleksu leśnego. Granicą lasów Nadleśnictwa Strzebielino, obr. Bożepole z włączeniem przyległego doń terenu podmokłego, położonego 500 m na północ od jeziora Folwarcznego poprowadzona jest do Potęgowa. Dalej drogą miejscową przez osadę Kukówka do wsi Kobylasz, skąd biegnie po drodze Kobylasz — Wronia osiągając lokalną drogę Linia — Miłoszewo. Tu granica skręca na wschód i wzdłuż w.w. drogi dociera do drogi polnej 1250 m przed mostem na Łebie w Miłoszewie. Biegnie tą drogą na północ w kierunku Strzeczca, przechodzi przez pierwszy za Miłoszewem most na Łebie i dochodzi do drogi Strzeczca — Miłoszewo. Granica kieruje się tą drogą na południe, dochodzi do drogi lokalnej Miłoszewo — Stara Huta, biegnie nią do Starej Huty, gdzie skręca w drogę polną Stara Huta — Staniszewo i przez osadę Przytoki dociera do Staniszewa. Tu granica osiąga szosę Mirachowo — Kartuzy, którą biegnie do wsi Prokowo, do skrzyżowania w.w. szosy z linią kolejową Kartuzy — Łębork.

Wschodnią granicę Parku od skrzyżowania szosy Mirachowo — Kartuzy z linią kolejową Kartuzy — Łębork poprowadzono wzdłuż linii kolejowej do miejscowości Łapalice, gdzie przecina szosę Kartuzy — Sierakowice i biegnie na południe drogą polną do osady Chochwatka, osiągając tu skraj kompleksu lasów państwowych. Dalej granica biegnie na północny wschód tym skrajem lasów, dochodzi do szosy Łapalice — Kartuzy, biegnie tą szosą do granicy miasta Kartuzy. Tu granica parku skręca na południe i granicą miasta dochodzi do szosy Kartuzy — Ręboszewo. Biegnie około 250 m wzdłuż drogi lokalnej Kartuzy — Goręczyno do skrzyżowania z południową granicą oddziałów leśnych 183, 184 Nadleśnictwa Kartuzy, obr. Kartuzy, biegnie tą granicą do skraju kompleksu leśnego na południowy wschód od wsi Kosy. Brzegiem lasu dociera ona ponownie (przez most na cieku) do szosy Kartuzy — Ręboszewo i wzdłuż tej szosy do lokalnej drogi Smętowo Chmielińskie — Zawory, gdzie skręca na w.w. drogę, a następnie ku południowi na drogę Zawory — Szotowo biegnąc nią do miejscowości Ręboszewo. Z Ręboszewa granica biegnie drogą polną na południe do miejscowości Ostrzyce, gdzie skręca na wschód i lokalną drogą Ostrzyce — Goręczyno dochodzi do północno-wschodniego brzegu Jeziora Trzebno. Dalej granica otacza to jezioro 100 m strefą od południowego wschodu i dochodzi do lokalnej drogi Goręczyno — Ostrzyce, biegnie tą drogą w kierunku zachodnim około 700 m, a następnie granicą lasu ok. 300 m na południe do drogi Ostrzyce Wybudowanie — Rąty. Drogą tą biegnie na wschód przez Rąty (otacza Jezioro Rąty) do toru kolejowego linii Gdynia — Kościerzyna. Torem kolejowym przebiega w kierunku zachodnim do szosy biegnącej wzdłuż wschodniego brzegu rezerwatu „Szczyt Wieżyca”. Tą szosą dochodzi do drogi Egierkowo — Kłobuczyno, biegnie drogą leśną 500 m na południe i dalej po wschodniej granicy lasów Nadleśnictwa Kartuzy, obr.

Wieżycza dochodzi do drogi polnej biegnąc nią ok. 1 km na wschód, dochodzi do drogi polnej Kaplica — Grabowska Huta, skręca na południe i drogą tą dochodzi do wsi Grabowska Huta.

Południowa granica KPK od wsi Grabowska Huta poprowadzona jest wzdłuż drogi polnej na północny zachód do miejscowości Piotrowo, gdzie skręca na zachód osiągając szosę Żukowo — Kościerzyna na południowym skraju kompleksu leśnego na wschód od Szymbarka, przecinając ją i biegnąc drogą leśną do Szymbarka. Tu skręca ona na zachód przebiegając wzdłuż szosy Szymbark — Gołubie dochodząc do linii kolejowej Gdynia — Kościerzyna i wzdłuż tej linii na południowy zachód do drogi polnej Stara Sikorska Huta — Stężycza równoległej do południowego brzegu Jeziora Lubowisko. Granica biegnie w.w. drogą osiągając szosę Stężycza — Kościerzyna przy osadzie Pypkowo, skręca na południe i szosą dochodzi do drogi polnej biegnącej na zachód w kierunku osady Kucborowo, przebiegając tą drogą do jej skrzyżowania z drogą lokalną Stężycza — Wieprznica na zachód od Kucborowa. Tu skręca ona na północ obejmując położony na zachód od tej szosy, podmokły teren ograniczony drogami polnymi między miejscowościami Delewo i Pażęce, następnie dochodzi szosą do Stężyczy.

Zachodnia granica KPK biegnie drogą ze Stężyczy na północ przez Żuromino do Borucina, obejmując położone na północ od Żuromina jezioro wraz z przyległym doń terenem podmokłym. Skręca na wschód i biegnie szosą około 700 m, kieruje się na północ wzdłuż szosy, a po 500 m skręca na zachód w drogę do żwirowni w Łączynie, biegnie nią 750 m i dalej drogami polnymi, omijając żwirownię, dochodzi do wsi Łączyno. Następnie biegnie szosą na północ przez Wygodę Łączyńską i Borzestowo, po 1,5 km dochodzi do osady Borzestowo, gdzie skręca na zachód i dochodzi do południowego skraju kompleksu leśnego otaczającego wieś Majuszewska Huta. Stąd granica jest poprowadzona zachodnim brzegiem lasów państwowych Nadleśnictwa Kartuzy, obr. Mirachowo, omijając od południa, wschodu i północy Paczewo i dochodzi do drogi polnej 250 m na południe od krawędzi doliny bezimiennego cieku wodnego na południe od Kamienicy Królewskiej. Następnie biegnie tą drogą 600 m na zachód, skręca na północ i polną drogą przebiegającą równoległą do doliny (ok. 250 m na zachód od niej) dochodzi do szosy Kamienica Królewska — Sierakowice, biegnie nią do szosy Sierakowice — Bukowina i dochodzi do granicy województwa. Granicą tą dociera do toru kolejowego Kartuzy — Lębork. Torem

kolejowym granica biegnie na północ ok. 1 km, do skrzyżowania z drogą polną w okolicach wsi Niepoczłowice Folwark.

4. Wdzydzki Park Krajobrazowy

Powierzchnia parku wynosi 178,32 km².

Północna granica WPK biegnie od szosy Kalisz — Korne leśną drogą Lipusz — Płocice do Płocic. Dalej biegnie na północny wschód leśnymi drogami po południowo zachodniej granicy oddziałów: 326, 341, 348, 352 Nadleśnictwa Kościerzyna, obr. Kościerzyna, a potem zakręca na północ i drogą Loryniec — Grzybowski Młyn dochodzi do Grzybowski Młyna. Tam przecina rzekę Trzebiochę i szosą zmierza na południe do Wąglikowic. Z Wąglikowic kieruje się na wschód, a potem na północny wschód leśną drogą biegnącą między jeziorami: Kramsko Małe i Białe oraz Debrzyno i Długie. Dochodzi do toru kolejowego ok. 750 m na północny zachód od wsi Sarnowy.

Granica wschodnia WPK biegnie torem kolejowym od w.w. punktu na południe do skrzyżowania z drogą Borsk — Ciegardło.

Południowa granica biegnie leśną drogą Borsk — Ciegardło przez oddziały leśne: 617-625, 602-608, Nadleśnictwa Kościerzyna, obr. Bąk, omija teren lotniska biegnąc drogą polną łączącą w.w. drogę leśną i drogę Wdzydze Tucholskie — Borsk, następnie dochodzi tą drogą do Borska. Dalej granica prowadzi drogą Borsk — Wiele do wsi Kliczkowy, a stamtąd do Przytarni. Z Przytarni południową granicą kompleksu leśnego dochodzi do Robaczkowa i leśno — polną drogą do wsi Wiele, a dalej na zachód szosą do granicy województwa.

Zachodnia granica biegnie granicą województwa i po wschodnim brzegu jeziora Brzeźno, dochodzi do granicy lasu w pobliżu północnego brzegu tego jeziora. Od tego punktu granica WPK lokalną drogą biegnie do stacji kolejowej Raduń, a potem torem kolejowym ok. 3 km na północ do zachodniego krańca lasu. Brzegiem lasów państwowych dociera ponownie do toru kolejowego, około 500 m na północ od stacji Dziemiany i torem kolejowym, a po 1 km szosą Dziemiany — Kalisz podąża na północ do skrzyżowania z leśną drogą Lipusz — Płocice.

Uwaga! Opisa granic wykonano na podstawie map topograficznych 1:25 000 i map leśnych obowiązujących w roku podpisania rozporządzenia przez Wojewodę.

Wydawca: Wojewoda Gdański — Urząd Wojewódzki 80-810 w Gdańsku, ul. Okopowa 21 / 27.

Redakcja: Urząd Wojewódzki w Gdańsku (adres jak wyżej), Wydział Organizacji i Nadzoru, Zespół Obsługi Prawnej; redaktor naczelny pierwsze piętro, pokój nr 124, tel. 377 384.

Administracja: Urząd Wojewódzki w Gdańsku (adres jak wyżej), Wydział Administracyjno-Gospodarczy, parter, pokój nr 3, tel. 377 345.

W związku ze zwiększaniem się cen papieru i kosztów druku Dziennika Urzędowego Województwa Gdańskiego oraz opłat pocztowych za przysyłanie prenumeratorom tego Dziennika, zwiększają się również i opłaty za jego prenumeratę. Z tych względów na poczet opłat za prenumeratę wymienionego Dziennika jego Administracja pobiera — od zainteresowanych prenumeratą — zaliczki wynoszące aktualnie:

50.000 zł — zaliczka na poczet opłaty za roczną prenumeratę Dziennika (po jednym egzemplarzu poszczególnych numerów ze skorowidzem za dany rok).

25.000 zł — zaliczka na poczet opłaty za półroczną prenumeratę Dziennika (po jednym egzemplarzu poszczególnych numerów z danego półrocza bez skorowidza).

Po upływie okresu prenumeraty, prenumeratorzy Dziennika będą poinformowani pisemnie o wysokości opłaty za prenumeratę, należnej od poszczególnego prenumeratora, pomniejszonej o wpłaconą przez niego zaliczkę.

Zaliczki na prenumeratę uiszcza się na rachunek bankowy nr 19028-13794-233-1 w Narodowym Banku Polskim, Oddziale Okręgowym w Gdańsku — należący do Wydziału Administracyjno-Gospodarczego Urzędu Wojewódzkiego w Gdańsku. Przy uiszczeniu zaliczki należy określić na przelewie bankowym lub przekazie pocztowym, że przekazywana kwota stanowi zaliczkę na prenumeratę Dziennika Urzędowego Województwa Gdańskiego oraz podać okres prenumeraty, za który uiszcza się zaliczkę, ilość prenumerowanych egzemplarzy Dziennika, nazwę lub imię i nazwisko prenumeratora i jego dokładny adres. Otrzymanie dowodu prawidłowego uiszczenia zaliczki Administracja Dziennika będzie uważała za równoznaczne ze złożeniem zamówienia na prenumeratę i zobowiązania do uiszczenia za nią reszty opłaty.

Pojedyncze egzemplarze (numery) Dziennika można nabyć w Administracji — pod adresem wskazanym wyżej. Z polecenia Wojewody Gdańskiego skład drukarski i jego łamanie wykonała Spółka Cywilna »BOLD« w Gdańsku. Cena niniejszego numeru wynosi 4.400 zł za 1 egz.